

Der fulgte en Pavse. Per blev siddende. Han var angst for at gaa derfra uden mindste Haab. Gadernes Mørke og Ensomheden derhjemme i hans Kammer rejste sig bag ham som et opspilet Afgrundsgab. Men at henvende sig til Eberhard i denne Sag — nej, nej, det var umuligt! Det kunde han ikke. Alt andet hellere end det!

Han sagde da, at han vilde kunne nøjes med fem Hundrede Kroner, ja med endnu mindre, og tilbød desuden at stille i Pant, hvad han ejede af Gangklæder og Bøger. Men Hr. Søndergaard var nu bleven den overlegne. Han faldt ham i Talen med en nærgaaende Bemærkning om Folk, der bildte sig ind at kunne faa Penge paa deres pæne Ansigt. Gode Udsigter! Det manglede bare! Paa den Maade kunde Enhver komme rendende op fra Gaden og blive beslaaet. For gode Udsigter, det havde de sgu allesammen. Nej, solide Garanter eller Pant i virkelige Værdigenstande — ellers var der ikke noget at faa hos ham.

Saa rejste Per sig tavs og gik.

Det var en vaad, sludfuld Aften med sølet Føre, men han vilde ikke hjem. Hans Tanker flakkede raadvilde om. De steg og sank som Fugle, der kæmper sig op mod en Storm. Selvfølelsen vilde rejse sig til Oprør mod Gud; men samtidig talte en Stemme inden i ham og sagde: Du erkender jo meget godt din Doms Retfærdighed. Der skal bødes, hvor der er syndet. Saa fuldfør da